Nr. 17 Koźmin, sobota dnia 28 lutego 1925 r. Rok 38

ORĘDOWNIK URZĘDOWY
POWIATU KOŹMIŃSKIEGO

Przedpłata: na miesiąc luty 0,75 zł. | Wychodzi w środy i soboty | Ogłoszenia: miejscowe mm. 1-łamowy 5 groszy pozamiejscowe „ „ 6 „

Dział urzędowy

Nr. 52. Pouczenie w sprawach skrócenia i odroczenia terminu odbycia służby wojskowej, oraz zwolnienie od obowiązku powszechnej służby wojskowej. (Wyciąg z ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej Dz. U. R. P. nr. 61, poz. 609).

Art. 44. Poborowi, uznani przy poborze za zdolnych do służby w wojsku stałem, o ile czynią zadość warunkom, przewidzianym niniejszą ustawą, mają prawa do półtorarocznej służby w wojsku stałem, oraz do odroczenia terminu wcielenia do wojska stałego.

Art. 45. Poborowi i ochotnicy, uznani za zdolnych do służby w wojsku stałem, którzy najpóźniej do dnia 25 czerwca roku ich wcielenia udowodnią, że ukończyli z dobrym wynikiem ogólno-kształcącę państwową szkołę średnią lub prywatną, uznaną przez państwowe władze szkolne za równoważną państwowej, albo uznaną przez te władze za równorzędną szkołę zawodową, i zdali egzamin dojrzałości, wzgl. inne przez władze szkolne wymagany egzamin końcowy — korzystają z prawa półtorarocznej służby w wojsku stałem.

Art. 46. Osoby, którym przysługuje prawo do półtorarocznej służby wojskowej, odbywają tę służbę w dwu okresach. Czas trwania tej służby w pierwszym okresie wynosi 15 miesięcy. Służbę wojskową drugiego okresu, trwającego 3 miesiące, odbywają powyższe osoby w porze letniej następnego roku kalendarzowego.

Art. 47. Osoby, które w czasie odbywania służby półtorarocznej nie uzyskały warunków mianowania podporucznikiem rezerwy, tracą prawo do służby półtorarocznej.

Warunki mianowania podporucznikiem rezerwy określa ustawa o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów Wojsk Polskich.

Art. 48. Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz właściwymi ministrami oznaczy w drodze rozporządzenia te zakłady naukowe, tudzież egzaminy, których ukończenie, względnie złożenie, uprawniać będzie do korzystania z prawa do półtorarocznej służby wojskowej.

Art. 49. Sposòb odbycia służby wojskowej słuchaczy medecyny, weterynarji, farmacji, i szkół dentystycznych uregulowany będzie rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 50. Prawo do półtorarocznej służby w wojsku stałem tracą o ile zkazanie nie pociąga za sobą utraty prawa do służby wojskowej, osoby prawomocnie skazane:

1. na obszarze, na którym obowiązuje rosyjski kodeks karny z 1903 r. — na kary z którem łączy się pozbawienie lub ograniczenie praw (art. 25—30 k. k. z r. 1903),
2. na obszarze, na którym obowiązuje austrjacka ustawa karna z dnia 27-go maja 1852 r. — za zbrodnie,
3. na obszarze, na którym obowiązuje niemiecki kodeks karny — na kary, pociągające pozbawienie obywatelskich praw honorowych; a nadto w wszystkich dzielnicach skazani za kradzież, oszustwo, (fałsz)„ przeniewierzenie, kuplerstwo i lichwiarski wyzysk.

Art. 51. Duchowni uznanych przez Państwo wyznań chrześciańskich, którzy otrzymali wyższe święcenie, lub zostali ordynowani, klerycy katoliccy oraz nowicjusze zakonni, którzy dostali tonsurę, jakoteż zakonnicy, którzy złożyli uroczyste śluby zakonne, wreszcie zatwierdzeni przez władzę rządową rabini i podrabini, oraz duchowni innych uznanych wyznań niechrześciańskich — zostają przy poborze zaliczeni do pospolitego ruszenia bez poddawania przeglądowi wojskowo-lekarskiemu. W razie powołania do służby wojskowej, po uprzedniem zbadaniu ich zdolności fizycznej, pełnią oni czynności duszpasterskie.

Klerycy oraz nowicjusze zakonni, którzy dostali tonsurę mogą być użyci do czynności sanitarjuszy.

Art. 52. Osoby, wymienione w art. 51 które wystąpiły ze stanu duchownego, winny uczynić zadość powszechnemu obowiązkowi służby wojskowej na tych samych zasadach, jakie przewiduje art. 6 niniejszej ustawy dla przyjmujących obywatelstwo polskie.

Art. 53. Odroczenie terminu odbycia służby w wojsku stałem może być udzielone!

a) jednemu żywicielowi rodziny, o ile utrzymanie tej rodziny jest zależne od jego pracy i o ile poborowy ten obowiązek istotnie spełnia;
b) właścicielom oddziedziczonych gospodarstw rolnych;
c) osobom, odbywającym studja teoretyczne i praktyczne.

Odroczenie terminu odbycia służby w wojsku stałem może być udzielone tylko na przeciąg jednego roku, po którego upływie poborowy, o ile nie uzyska ponownego odroczenia, obowiązany jast stawić się do służby w wojsku stałem.

Art. 54. Za jedynych żywicieli rodzin uważani być mają:

a) jedyny syn niezdolnych do pracy rodziców lub też wdowy lub wdowca, oraz jedyny syn nieślubnej matki;
b) jedyny rodzony lub przyrodny brat osieroconego i do pracy niezdolnego ślubnego lub nieślubnego rodzeństwa.

Rodzice, o ile ukończyli 60 lat życia, oraz matki samotne, o ile ukończyły 45 lat życia, uważani być mają za niezdolnych do pracy i badaniu w tym kierunku nie podlegają; badaniu nie podlegają również osoby płci żeńskiej do 17 lat życia włącznie.

Art. 55. Za właścicieli oddziedziczonych gospodarstw rolnych uważane być mają osoby, które oddziedziczyły w linji zstępnej gospodarstwa rolne

wystarczające na wyżywienie jednej rodziny, a nie przekraczające trzykrotnie takiego dochodu, o ile prowadzą te gospodarstwa samodzielnie, jako jedyne źródło utrzymania.

Wielkość gospodarstw lub dochód, wystarczający na wyżywienie jednej rodziny, ustali rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 56. Jeżeli warunki, dla których zobowiązane do służby w wojku stałem uzyskał odroczenie na podstawie artykułów 54 i 55 niniejszej ustawy, trwają z roku na rok bez zmiany do dnia 1 października tego roku kalendarzowego, w którym kończy 23 lat życia, w takim razie zostaje on wcielony do wojska stałego na pięć miesięcy i przeniesiony po ich ukończeniu do rezerwy.

Art. 57. Odroczenia terminu odbycia służby w wojsku stałem mogą być udzielone:

a) uczniom szkół średnich ogólno-kształcących, państwowych lub prywatnych, uznanych przez państwowe władze szkolne za równorzędne z państwowemi, albo uznanych za równorzędne szkół zawodowych, oraz niższych ludowych szkół rolniczych, działających na mocy ustawy z dnia 9 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 398) najwyżej do 23 roku życia włącznie;
b) zwyczajnym słuchaczom wyższych zakładów naukowych państwowych, lub równorzędnych przez Państwo uznanych prywatnych, tudzież odbywającym nowicjat zakonny oraz poświęcającym się studjom teologji wyznania katolickiego, lub innych wyznań chrześciańskich dla uzyskania święceń duchownych — najwyżej do 26 lat życia;
c) uczniom zakładów rabinackich, przez Państwo uznanych i nadzorowanych, dla przygotowania się do stanu duchownego, ewtl. w ciągu lat dwuch po ukończeniu zakładu, celem uzyskania stanowiska duchownego — najwyżej do 26 lat życia;
d) osobom z wykształceniem średniem lub wyższem odbywającym zagranicą praktykę w zakładach kandlowych, przemysłowych lub rolniczych — najwyżej do 26 lat życia;
e) uczniom, terminującym w rzemiośle u majstrów cechowych, o ile wykażą się poświadczeniem właściwej izby rzemieślniczej lub równorzędnej instytucji zawodowej, wzgl. odpowiedniej władzy przemysłowej, do czasu ukończenia terminu — najwyżej do 22 roku życia włącznie.

Dla osób, przebywających zagranicą, odroczeń, określonych w p. a), b) i d), mogą udzielić właściwe urzędy konsularne.

Oznaczenie szkół i zakładów naukowych, wymienionych w p. a), b) i c) oraz zakładów handlowych, przemysłowych i rolniczych, wymienionych w p. d), nastąpi w drodze rozporządzenia Ministra i Wyznań Religilnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, z Ministrem Przemysłu i Handlu i z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 58. Z chwilą ogłoszenia mobilizacji odroczenia tracą moc i osoby, które je uzyskały, mogą być rozporządzeniem Ministra Spraw Wojskowych powołane do służby wojskowej.

W czasie wojny odrocenia z powodu stosunków rodzinnych, gospodarczych i studjów nie mogą być udzielane.

Art. 59. Prośby o udzielenie odroczeń winny być wnoszone przed dniem poboru, wyjąwszy wypadki, w których okoliczności, uzasadniające prawo do ubiegania się o odroczenie, powstały po poborze, w tych wypadkach prośba może być wniesioną, nie poźniej jednak niż w ciągu czterech tygodni od chwili uzyskania wiadomości o tych okolicznościach.

Nieusprawiedliwione niedotrzymania powyższych terminów pociąga za sobą utratę prawa do ubiegania się o odroczenie.

Art. 60. Władzą właściwą do przeprowadzenia dochodzeń w celu sprawdzenia warunków, uzasadniających prawo do ubiegania się o półtoraroczną służbę i odroczenia, oraz celem stwierdzenia niezdolności do pracy kobiet, członków rodziny, w wypadkach odroczeń z art. 54 i 55 — jest władza administracyjna I instancji.

Organami właściwemi do stwierdzenia niezdolności do pracy mężczyzn, członków rodziny, są komisje poborowe, względnie komisje rozpoznawcze. Decyzja tych ostatnich jest ostateczna.

O przyznaniu lub odmowie prawa do półtorarocznej służby, lub do odroczeń, orzeka w okresie, ogólnego poboru właściwa komisja poborowa, przyczem komendantowi P. K. U. względnie jego zastępcy, przysługuje prawo sprzeciwu.

We wszystkich innych wypadkach władzą orzekającą jest władza administracyjna I instancj. w porozumieniu z P. K. U.

W razie wniesienia określonego powyżej sprzeciwu lub nieosiągnięcia porozumienia władz I instancji, sprawę rozstrzyga władza administracyjna II instancji w porozumieniu z dowódcą okręgu korpusu. Gdyby i w tej instancji porozumienie nie zostało osiągniętem decyduje ostatecznie Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

Poborowy, któremu wymienione powyżej władze odmówiły w I instancji przyznania prawa po półtorarocznej służby lub odroczenia, ma prawo wnieść zażalenie do II instancji w terminie 14-dniowym od dnia doręczenia orzeczenia.

Przeciwko zgodnej decyzji, wydanej w II instancji, prawo dalszego odwołania się nie przysługuje. Gdyby jednak pomiędzy władzami II instancji do porozumienia nie doszło, sprawa zostaje z urzędu przedłożona Ministrowi Spraw Wojskowych, które rozstrzyga ostatecznie.

Wniesienie zażalenia nie odracza wcielenia do wojska stałego.

Art. 79. Całkowite zwolnienie od powszechnego obowiązku służby wojskowej następuje:

1. z dniem 31 grudnia tego roku kalendarzowego, w którym a) szeregowy kończy 50 rok życia, b) oficer pospolitego ruszenia kończy 60 rok życia,
2. w razie całkowitej niezdolności do jakiejkolwiek służby wojskowej,
3. w wypadkach udowodnienia obcej przynależności państwowej, zgodnie z przepisami prawa w przedmiocie obywatelstwa polskiego;
4. wskutek zasadzenia prawomocnym wyrokiem sądowym na pozbawienie praw obywatelskich (art. 8).

Zwolnienie z tytułu posiadania obcego obywatelstwa następuje na prośbę strony, wniesioną do władzy administracyjnej I instancji, w której listach poborowych umieszczony jest dotyczący poborowy, względnie rekrut. Zwolnienie może być orzeczone tylko w tym wypadku, jeżeli dochodzenie ustali ponad wszelką wątpliwość fakt utraty, względnie braku obywatelstwa polskiego jeszcze przed wcieleniem do wojska.

O zwolnieniu decyduje Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Oprócz wypadków, przewidzianych w punktach 1—4, zwolnienie od obowiązku służby wojskowej może nastąpić w razie ubiegania się o uzyskanie obcego obywatelstwa, lub uzyskania tego obywatelstwa według ustaw odnośnego państwa. O zwolnienie takie starać się mogą odnośne osoby, jeżeli:

a) są w myśl niniejszej ustawy obowiązane do służby wojskowej w wojsku stałem, w rezerwie lub pospolitem ruszeniu;

b) są w myśl ustawy niniejszej obowiązane do stawienia się do poboru ludzież wszystkie osoby, które w prawdzie nie wstąpiły w wiek poborowy, ale ukończyły już 17 lat życia.

Prośby o zwolnienie winny być wniesione do władzy administracyjnej w których listach poborowych proszący jest umieszczony.

O zwolnieniu rozstrzyga Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 80. Osoby, zwolnione w całości lub częściowo od obowiązku służby wojskowej (Art. 35 c), d), e) i art. 56), płacą podatek wojskowy, którego wysokość ustali rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 81. Kto uchyli się od spełnienia obowiązku, przewidzianego w art. 3 niniejszej ustawy, traci prawo do zajmowania stanowiska w służbie państwowej i publicznej.

Postanowienie powyższe dotyczy również stanowisk, obsadzanych z wyboru.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Koźmin, dnia 23 lutego 1925 r.

Starosta.

— L. dz. 932/25 —7 I. —

Dział nieurzędowy

Kronika miejscowa

Koźmin. („Uwagi nad krytyką"). W ostatnim numerze tutejszego Orędownika Urzędowego umieszczono krytykę przedstawienia, nie dawno wystawionego „Wesela Wyspiańskiego". Nie chcę tutaj wchodzić w dyskusję z krytykiem podpisanym Emes. Uderza mnie tylko w tej krytyce brak elementarnego przysposobienia krytykującego. Domorosły krytyk widocznie jest zwolennikiem nowego prądu płynącego z archipelagów mórz południowych do nas wraz z dziełami Jaka Londona i innych. Tam ludożercy niżej uspołecznionych od siebie z okrzykiem: „kai — kai" na surowo pożerają, wyżej zaś stojących na tak zwanej arenie publicznej z przymilnym uśmiechem liżą, by zaskarbić sobie łaski w postaci . . . . . kopniaka!

Lecz wróćmy do krytyki. Zasadą całkiem objektywnej krytyki jest, że przedewszystkiem a specjalnie w środowisku, które nie zna czy nie rozumie wystawianej sztuki powinno się umieścić parę uwag o dziele i ewentualnie postarać się wyjaśnić niektóre postacie dramatu jak n. p. w tym wypadku w 2 akcie. Sądzę, że i krytyk powyższy rozumie, że nie mówię tutaj o indywidualnych objaśnieniach lecz należy oprzeć się na krytykach literackich. O Wyspiańskim pisze się dużo, specjalnie w ostatnich czasach z okazji zbiorowego wydania dzieł tego nieśmiertelnego poety. Wystarczy wziąść do ręki krytyki takich powag jak: Sinko, Chmielowski i t. p.

Następnie omawia się role pierwszoplanowe t. zn. te, które prowadzą akcję sztuki. A więc w tym wypadku ciężar ten spada na barki Gospodarza, Pana Młodego, Panny Młodej, Poety i Dziennikarza. Powinno się przedewszystkiem i to zazwyczaj indywidualnie i objektywnie omówić grę poszczególnych osób a następnie gruntownie błędami gry udowodnić swoje stanowisko krytyczne, nie chcąc się narazić jak w tym wypadku na stronniczość. Porównywanie zaś aktora-amatora do aktora-zawodowca jest w świecie teatralnym nie dozwolonym. Aktor-amator może nawet i lepiej zagrać daną rolę od aktora-zawodowca ale publicznie wygłaszać to . . . . nie wypada.

„Zdarza się, że laik w zakresie praw może czasem swym owczarskim rozumem jakiś skomplikowany wypadek prosto i trafnie rozwiązać ale przecież to nie powód jeszcze do powołania go dajmy nato: . . . do Komisji Kodyfikacyjnej." Również i do krytyki teatralnej wymaga się długiego i mozolnego studjum z zakresu teatrologji.

Po omówieniu głównych ról czyli pierwszo-planowych figur omawiamy tło czyli tutaj drugo-planowe postacie. Jak dla pięknego portretu konieczne jest odpowiednie tło tak i tutaj. Główne osoby powinne odbijać od drugo-planowych. A te ostatnie omawia się zbiorowo chyba, że wybitna gra zasługuje na osobną wzmiankę.

Ostatnia rzecz to chcąc pisać krytykę o czemś, trzeba znać doskonale sam tekst oraz charaktery osób występujących. Panie recenzencie, czy Pan widział kiedy chłopa z Bronowic? (Bronowice, wieś położona na zachód od Krakowa pół godziny drogi piechotą) i ewentualnie czy go Pan słyszał?! Jeżeli tak, to dziwię się, że Pan mógł coś podobnego napisać o Panu, który grał Pana Młodego. Jeżeli zaś nie, to proszę pozwolić sobie zwrócić uwagę, że żaden chłop bronowicki nie robi wrażenia flaków z olejem!

Krytyka robi zarzuty reżyserji co do obsady poszczególnych ról! Panie Emes, nie bądźmy „plus catholique que le pape!". Mojem zdaniem bardzo niebezpiecznem jest pisywać podobne krytyki o amatorach, bo krytyka taka wbija jednych całkiem niesłusznie w dumę, drugich zaś — którzy cały ciężar ponosili, zniechęca do dalszej a tak pożytecznej tutaj pracy!

Nie chcę zajmować roli mentora ani tembardziej posponować osoby krytyka, którego nawet z nazwiska nie znam. Lecz tych parę uwag śmiało, z otwartą przyłbicą rzucam w imię zdrowego i bezstronnego zajmowania stanowiska na polu dla mnie kompetentnym. Wystarczy wziąść do ręki pierwszą lepszą krytykę znanych krytyków teatralnych z Warszawy, Poznania, Krakowa itp., albo Boy-Żeleńskiego „Flirt z Melpomeną" a przyzna mi Pan, powyższe uwagi za słuszne!

Na zakończenie chcę zaznaczyć, że widziałem parokrotnie „Wesele" na scenie krakowskiej w obsadzie najlepszych aktorów polskich, którzy mieli ten zaszczyt grać pod osobistym kierownictwem ś. p. aktora. Lecz przyznać muszę, że z tutejszego przedstawienia wyszedłem zbudowany wysiłkiem cyklopowym tak reżysera jak i całego zespołu, którzy pracą swą i niezrażaniem się tak niewdzięczną pracą jak teatr Wyspiańskiego pokazał i udowodnił, że nawet na takim partykularzu wart był lepszej i bardziej gruntownej krytyki.

Ja na tem miejscu pozwolę sobie złożyć, w imieniu tych, którzy są wychowani na teatrze Wyspiańskiego, całemu zespołowi głębokie uznanie za pracę uwieńczoną tak bardzo dodatnim wynikiem.

Koźmin, dnia 26 lutego 1925 r.

Stefan Kuczyński.

KONCERT.

Staraniem Kuratorjum Okr. Szkoln. — Wydział Oświaty Pozaszkolnej — odbędzie się w niedzielę, dnia 8 marca o godz. 8 wieczorem na sali p. Mrozkowiaka w Koźminie „Wieczór Moniuszki" wykonany przez wybitne siły artystyczne. Bilety nabyć można w składzie cygar p. Podlewskiego w Koźminie, a w dniu koncertu przy kasie u wejścia na salę, po cenach: I. miejsce 3 zł, II. miejsce 2 zł, III. miejsce 1 zł i wstęp na salę 0,50 zł.

Niżej podpisany komitet miejscowy uprasza Szanowne Obywatelstwo Koźmina i okolicy o liczny udział w pięknym „Wieczorze" i zasilenie funduszów na cele kulturalno-oświatowe.

Komitet miejscowy.

Starostwo, Inspektorat szkolny, Dyrekcja seminarjum nauczycielskiego, X. Proboszcz, Towarzystwa: Bractwo Strzeleckie, Czytelnia Ludowa, Czerwony Krzyż, Czytelnia Kobiet, Koło Śpiewackie, Sokół, Powstańcy, Kupcy, Młodzież żeńska, Inwalidzi, Urzędnicy, Kołownicy, Restauratorzy, Robotnicy Katoliccy, Czeladz Katolicka, Tow. Chrześc. Narod. Nauczycieli Szk. Pow., Ognisko Zw. Polsk. Nauczycieli Szkół Powszechnych, Pomoc Naukowa, Strażacy.

Staraniem Kuratorjum Okręgu Szkolnego — Wydział Oświaty Pozaszkolnej — odbędzie się w niedzielę dnia 8-go marca rb. o godz. 8 na sali hotelu p. Mrozkowiaka w Koźminie 3-ej i ostatni tegoroczny koncert. Doborowe siły Opery Poznańskiej wykonają „Wieczór Moniuszkowski".

Celem tych koncertów jest zaznajomienie wszystkich warstw społeczeństwa z narodową kulturą w pieśni i muzyce, a wzorując się na przykładzie tak pięknie wykonanych koncertów, zachęcenie ich do pielęgnowania polskiego śpiewu i muzyki polskiej w właściwej formie. — Spodziewać się należy, że Obywatelstwo Koźmina i okolicy zadokumentuje licznym udziałem w „Wieczorze Moniuszkowskim" zrozumienie dla polskiej pieśni i polskiej muzyki. — Niskie ceny miejsc umożliwią nawet mniej zamożnym wzięcie udziału w pięknym i patrjotycznym „Wieczorze", co by i ze względów materjalnych życzyć trzeba, gdyż czysty dochód przeznaczonym będzie na cele kulturalno-oświatowe. Bliższych szczegółów udzielą plakaty i ogłoszenie w Orędowniku.

Ruch w towarzystwach.

Towarzystwo Powstańców i Wojaków.

Zwykłe miesięczne zebranie odbędzie się w dniu 8 marca r. b. o godzinie 13^{30} w lokalu „Hotel du Nord".

Przybycie wszystkich członków jest konieczne ze względu na ważność spraw.

Prezes.

Panu Siekierskiemu który wyreżyserował „Wesele" Wyspiańskiego, p. Januszowi Podlewskiemu, który się głównie zajął techniczną stroną wystawienia tegoż dramatu oraz tym firmom, instytucjom i osobom które bezinteresownie przyczyniły się tak do zorganizowania przedstawienia jak i do uświetnienia zabawy po przedstawieniu, składamy serdeczne podziękowanie.

Zarząd Czytelni dla Kobiet
Drowa H. Winklerowa, przewodnicząca.

W czwartek, dnia 26. b. m. o godz. $2^1/_4$ rano zmarł w Bogu po długich cierpieniach opatrzony św. Sakramentami mój koch. mąż, ojciec, teść, wój i dziadek

ś. p. Stanisław Domicz

w 65 roku.

Eksportacja zwłok w niedzielę o godz. 4 popoł. do kościoła, w poniedziałek rano o godz. $9^1/_2$ pogrzeb na cmentarz w Wielowsi.

W ciężkiem smutku pogrążona

rodzina.

Wielowieś, dnia 26 lutego 1925 r. 114

Nakładem i drukiem Leona Goldbeka w Koźminie.

Odpowiedzialność: Dział urzędowy Starostwo. Dział nieurzędowy Leon Goldbek w Koźminie.